คำยืมในภาษาไทย: คำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน

อำนาจ ปักษาสุข

การยืมคำของภาษาต่างประเทศมาใช้ปะปนกับภาษาของตนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในทุก ๆ สังคม เนื่องจากคนในแต่ละสังคมย่อมต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับสังคมอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นคนต่างชาติต่างภาษากัน ทั้งนี้ภาษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร สื่อความคิดระหว่างกัน ทำให้เกิดการถ่ายทอดหรือหยิบยืมภาษาซึ่งกันและกันมาใช้

ในภาษาไทยก็มีการยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ทั้งคำบาลี สันสกฤต เขมร ชวา-มลายู จีน อังกฤษ และฝรั่งเศส เป็นต้น จากที่ได้ศึกษาประวัติและความหมายของคำ ในส่วนที่เป็นคำยืมจากภาษาชวา-มลายู และจีนแล้ว ทำให้ได้ประโยชน์และได้รับความรู้ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ประการแรก เมื่อได้ศึกษาคำยืมจากภาษาชวา-มลายู และจีน ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของคำยืมเหล่านี้ ตลอดจนทำให้ทราบว่าประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับประเทศที่ใช้ภาษาชวา-มลายู และจีนอีกด้วย เนื่องจากคำยืมจะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าคนไทยเคยติดต่อกับชาติใดบ้าง

คำยืมภาษาชวานี้เข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยเพราะอิทธิพลของวรรณคดีสมัยอยุธยาตอนปลายเรื่องดาหลัง และอิเหนา แต่วรรณคดีทั้งสองเรื่องนี้เป็นที่รู้จักและแพร่หลายยิ่งขึ้นในสมัยรัตนโกสินทร์ เมื่อมีพระราชนิพนธ์บทละครเรื่องดาหลังในรัชกาลที่ ๑ และพระราชนิพนธ์บทละครเรื่องอิเหนาในรัชกาลที่ ๒ พระราชนิพนธ์ทั้งสองเรื่องมีคำชวาแทรกอยู่เป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้จึงเป็นที่รู้จักและมีการนำบางคำมาใช้ในการพูด เช่น มะงุมมะงาหรา คู่ตุนาหงัน หรือใช้ในการแต่งคำประพันธ์ เช่น บุหรง เป็นต้น ทำให้คำดังกล่าวกลายเป็นคำยืมที่ยังคงมีใช้มาจนถึงปัจจุบัน สำหรับคำยืมภาษามลายูนั้นเข้ามาในประเทศไทยเนื่องจากประเทศไทยกับมาเลเซียมีอาณาเขตติดต่อกัน ทั้งสองประเทศจึงมีการติดต่อกันทั้งในด้านการค้าขายและการสงครามมาตั้งแต่สมัยโบราณ ประชาชนแถบจังหวัดชายแดนของทั้งสองประเทศจึงมีความสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะทางด้านภาษาที่จะพบภาษามลายูใช้ปะปนอยู่ในแถบจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นจำนวนมาก และเมื่อคนเหล่านั้นเดินทางขึ้นมาอาศัยอยู่ในกรุงเทพก็มีการนำคำภาษามลายูมาใช้ ทำให้คำเหล่านี้แพร่หลายเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น

ทั้งนี้มีนักวิชาการกล่าวว่า เดิมภาษาชวาและมลายูเป็นภาษาเดียวกัน ชาวชวาและชาวมลายูเคยใช้ภาษาพูดเดียวกัน คือ ภาษามลายู ทำให้บางครั้งภาษาชวาและภาษามลายูมีการใช้

คำที่ตรงกัน แต่สำเนียงอาจแตกต่างกันไปบ้าง อาจกล่าวได้ว่าภาษาชวาเดิมเป็นภาษาถิ่นมลายูถิ่นหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เราจึงเรียกภาษาทั้งสองรวมกันว่า ภาษาชวา-มลายู

ในส่วนของคำยืมภาษาจีนนั้นเข้ามามีบทบาทในภาษาไทยเนื่องจากไทยกับจีนมีความสัมพันธ์กันมาช้านาน โดยในสมัยสุโขทัยก็ได้มีการติดต่อสัมพันธ์ทางการทูตกัน นอกจากนี้ชาวจีนยังได้อพยพเข้ามาอยู่ในกรุงสุโขทัยเป็นจำนวนมากและเพิ่มมากขึ้นในสมัยต่อ ๆ มา ผลของการที่ชาวจีนมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองไทย มีการประกอบอาชีพ หรือได้แต่งงานกับคนไทย ทำให้เกิดการผสมผสานกันทางด้านวัฒนธรรมและประเพณีรวมถึงการใช้ภาษาด้วย จึงเกิดมีคำยืมภาษาจีนขึ้นใช้ในภาษาไทย และมีใช้แพร่หลายมาจนถึงปัจจุบัน

คำยืมภาษาจีนที่ไทยรับมาใช้นั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางด้านต่าง ๆ ระหว่างไทยกับจีน เช่น ด้านวัฒนธรรมเห็นได้จากไทยรับคำศัพท์ที่เกี่ยวกับประเพณีวัฒนธรรมจีนมาใช้ เช่น กงเต๊ก เซียมซี งิ้ว นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์ที่ใช้เรียกอาหารอันแสดงให้เห็นว่าไทยรับเอาวัฒนธรรมการกินของจีนมาใช้อย่างแพร่หลาย เช่น ก๋วยเตี๋ยว เต้าหู้ ซาลาเปา โอเลี้ยง โอยั้วะ เป็นต้น ส่วนด้านการค้าขายเห็นได้จากคำยืมที่ไทยใช้เรียกพืชผัก ผลไม้ และสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เพราะเมื่อมีการซื้อขายแลกเปลี่ยนกันก็จะนำศัพท์ที่ใช้เรียกสินค้านั้น ๆ มาด้วย เช่น กาน้า กุยช่าย ฉ่ำฉา และเมื่อไทยกับจีนติดต่อคบค้ากันก็ย่อมต้องรู้จักเครื่องใช้ของอีกฝ่าย จึงมีการยืมศัพท์ที่ใช้เรียกสิ่งของเครื่องใช้มา เช่น ปังตอ เข่ง เกี๊ยะ ปุ้งกี๋ ตั๋ว เป็นต้น

ประการที่สอง ทำให้ทราบถึงลักษณะของภาษามลายูและภาษาจีน กล่าวคือ ภาษามลายูไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำและไม่ใช่ภาษาวรรณยุกต์ คือเมื่อเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละคำเปลี่ยนไปจากเดิมก็ไม่มีอิทธิพลทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป คำศัพท์พื้นฐานของภาษานี้ปรากฏเป็นคำพยางค์เดียวน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นคำสองพยางค์ สามพยางค์ ซึ่งเกิดจากการเติมหน้าคำ และหลังคำ (ไม่มีการเติมกลางคำ) เพื่อให้เกิดคำใหม่ มีความหมายใหม่ เช่น ajar หมายถึง ประพฤติ เมื่อเติม meng เข้าไปหน้าคำ กลายเป็น mengajar หมายถึง สอน หรือเมื่อเติม pel หน้าคำ เป็น pelajar จะหมายถึง นักเรียน เป็นต้น

ภาษาจีนเป็นภาษาคำโดด คำส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียวที่มีความหมายในตัวไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงลักษณะทางไวยากรณ์ การเรียงคำในภาษาจีนเป็นแบบคำขยายอยู่ข้างหน้าคำหลัก เช่น เกี้ยมบ๊วย ที่มีคำว่า บ๊วย เป็นคำหลัก และมีคำว่า เกี้ยม ซึ่งแปลว่า เค็ม เป็นคำขยาย เมื่อรวมเกี้ยมบ๊วย จึงหมายถึง บ๊วยเค็มนั่นเอง ภาษาจีนเป็นภาษาวรรณยุกต์ คือวรรณยุกต์มีส่วนช่วยกำหนดความหมาย เมื่อเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนไป มีผลให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป เช่น ซุน หมายถึง หลาน ซุ่น หมายถึง หน่อ และซุ้น หมายถึง กำหนดวันไหว้บรรพบุรุษภายใน ๑๐๐ วัน เป็นต้น

ประการที่สาม หลังจากศึกษา Etymology ในส่วนของคำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน ทำให้ทราบลักษณะต่าง ๆ ของคำยืมเหล่านี้ที่นำมาใช้ในภาษาไทย

คำยืมภาษาชวา-มลายู ที่ไทยรับมานั้นมีทั้งที่เป็นคำสามัญใช้เรียกพืช สัตว์ สิ่งของ ทั่วไป เช่น ทุเรียน อุรังอุตัง อังกะลุง รองเง็ง และคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากวรรณคดี โดยเฉพาะจากเรื่อง อิเหนา ที่มีการใช้คำภาษาชวา-มลายู อยู่มากทำให้คำหลายคำกลายเป็นคำยืมที่ไทยรู้จักและใช้กันอยู่จนถึงปัจจุบัน เช่น บุหรง (นกหรือนกยูง) บุหลัน (พระจันทร์) ตุนาหงัน (คู่รักหรือคู่หมั้น) เป็นต้น สำหรับวิธีการนำคำศัพท์ภาษาชวา-มลายูมาใช้ในภาษาไทยนั้นก็มีวิธีการและลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้

การทับศัพท์ ลักษณะการทับศัพท์คำชวา-มลายูในภาษาไทยนั้น บางคำอาจมีระดับเสียงต่างไปจากภาษาเดิม แต่เสียงส่วนใหญ่จะคล้ายกัน เช่น กริส (keris) ไทยรับมาใช้เป็น กริช หมายถึง มีดปลายแหลม หรือ กลาซี (kolasi) ไทยใช้ กะลาสี หมายถึง ลูกเรือ

การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะและสระ โดยคำชวา-มลายูที่ปรากฏในภาษาไทย บางคำมีเสียงพยัญชนะและสระต่างไปจากคำเดิม เช่น คันยา (ganja) ไทยใช้ กัญชา (ชื่อพืชชนิดหนึ่ง) เซอะกต (sekot) ไทยใช้ สะกด (ทำให้หลับ) ลันจัง (lanchang) ไทยรับมาแล้วเปลี่ยนเสียงสระและตัวสะกดเป็น ล่อนจ้อน (เปลือย) ในบางครั้งมีการตัดเสียงพยางค์หน้า กลางหรือหลัง ของคำชวา-มลายูออกก่อนแล้วจึงนำมาใช้ในภาษาไทย เช่น abang ตัดพยางค์หน้าออกแล้วไทยใช้ว่า บัง หมายถึง พี่ชาย rotipaum ตัดพยางค์ท้ายออกใช้เพียง โรตี ที่เป็นชื่ออาหาร kakatua ตัดพยางค์กลางแล้วไทยใช้เป็น กระตั้ว ซึ่งหมายถึง นกแก้วขนขาว เป็นต้น

การลากเข้าความ คือ เมื่อไทยยืมคำภาษาชวา-มลายูที่เป็นคำที่ไทยไม่เคยมีใช้และคำเหล่านั้นไม่เหมาะกับการออกเสียงของคนไทย จึงมีการเปลี่ยนเสียงของคำยืมนั้นทั้งนี้เพื่อให้มีเสียงเหมือนคำในภาษาไทยที่เป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว เช่น กาบูลี (kabuli) ไทยออกเสียงเป็นข้าวบุหรี่ หมายถึง ข้าวปรุงแบบแขกเมืองคาบุล หรือคำว่า ปุโจ ปากู (puchok paku) ไทยใช้ผักกูด หมายถึง ผักป่างอกตามริมน้ำ

การแปลความมาจากภาษาชวา-มลายู เช่น คำว่า ข้าวหนัก ซึ่งน่าจะมาจากคำว่า ปาดีปรัต โดยคำว่า ปาดี แปลว่า ข้าวเปลือก ส่วนคำว่าปรัต แปลว่า หนัก นอกจากนี้ยังมีการบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้แทนด้วย เช่น ใช้บน บัญญัติจากศัพท์ บาร์ยา กาดุล ที่แปลว่า ชำระตามคำสัญญาที่ค้างไว้ เป็นต้น

การกลายความหมาย คำยืมภาษาชวา-มลายู เมื่อเข้ามาใช้ในภาษาไทยอาจมีความหมายใกล้เคียงกับคำเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไปได้ คำที่มีความหมายใกล้เคียงคำเดิมส่วนใหญ่เป็นคำเรียกพืช สัตว์ สิ่งของ เช่น บุหลัน รับมาจาก bulan โดยทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกันคือ พระจันทร์ คำว่า ทุเรียน ที่รับมาจาก durian ก็มีความหมายเหมือนกันคือ ชื่อผลไม้ทุเรียน

คำที่มีความหมายแคบเข้า เช่น ปาหนัน ที่รับมาจาก pandan ความหมายเดิมหมายถึง ชื่อดอกไม้จำพวกเตย รวมทั้งต้นลำเจียกด้วย แต่ไทยรับมาใช้ในความหมายเดียว คือ ดอกลำเจียก คำที่มีความหมายกว้างออก เช่น บุหรง ที่รับมาจาก burong เดิมหมายถึง นก แต่ไทยนำมาใช้หมายถึงนกทั่วไป และเพิ่มความหมายว่า นกยูงเพิ่มมาด้วย คำที่มีความหมายย้ายที่ เช่น selat ที่หมายถึงช่องแคบ คำนี้ไทยรับมาใช้เป็น สลัด ที่หมายถึง โจรซึ่งปล้นเรือกลางทะเล เป็นต้น

สำหรับคำยืมภาษาจีนที่ไทยรับมาใช้นั้นก็มีความเกี่ยวข้องผูกพันกับคนไทยในด้านต่าง ๆ มีทั้งที่เป็นคำสามัญใช้เรียกพืชผัก สิ่งของ โดยเฉพาะอาหารต่าง ๆ เช่น เกาเหลา บะช่อ พะโล้ กุยช่าย อีกทั้งยังมีคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว ซึ่งปรากฏว่ามีคำลักษณะนี้ใช้แพร่หลายในสังคมไทย เช่น ก๋ง เจ๊ เตี่ย หรือเฮีย เป็นต้น การนำคำยืมภาษาจีนมาใช้ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกับคำยืมภาษาชวา-มลายู คือ มีการทับศัพท์ เช่น เก้าอี้ ตังเก ก๋วยเตี๋ยว การเปลี่ยนแปลงเสียงสระ เช่น ก้วง ไทยรังมาใช้เป็น กว้าง ซือหุ่ย ไทยใช้เป็น โสหุ้ย เป็นต้น

การแปลความหมายแล้วบัญญัติศัพท์ขึ้นใหม่ เช่น ผักกาดดองเค็ม มาจากศัพท์ เกี้ยมฉ่าย หัวผักกาดเค็ม มาจาก ไชโป๊ว การแปลความหมายจากภาษาจีนแล้วมาใช้ในภาษาไทยนี้ยังปรากฏในรูปของสำนวนที่นิยมใช้กันแพร่หลายในสังคมไทย โดยสำนวนเหล่านี้อาจได้รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรมแปล เรื่อง สามก๊ก หรือ การแปลบทละครที่นำเสนอผ่านทางสื่อโทรทัศน์ก็เป็นได้ เช่น ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา ดูหน้ารู้ชื่อแต่ไม่รู้ใจ หรือเก่งทั้งบุ๋นและบู๊

การกลายความหมายคำยืมภาษาจีนก็เช่นเดียวกับคำยืมภาษาอื่น ๆ ที่เมื่อไทยรับมาใช้ก็มีการคงความหมายเดิมไว้ หรือไม่ก็เปลี่ยนแปลงความหมายไป คำยืมที่คงความหมายเดิมเช่น เจี๊ยะ หมายถึง กิน กอเอี๊ยะ หมายถึง แผ่นยาจีนมีขี้ผึ้ง สำหรับปิดฝีหรือปิดแก้ฟกช้ำปวดเมื่อย คำที่มีความหมายแคบเข้า เช่น โพย เดิมหมายถึง ทะเบียนบัญชี แต่ไทยนำมาใช้ในความหมายเฉพาะ คือ หมายถึงบัญชีหวย คำว่า กุ๊ย ที่ไทยรับมาจากภาษาจีนว่า กุ้ย ที่หมายถึง ภูตผี ปิศาจ ชั่วร้าย อุบาทว์และคนเลวทราม เมื่อไทยรับคำนี้มาใช้ก็เลือกใช้เพียงความหมายเดียวคือ นักเลงหรือคนเลวทราม คำที่มีความหมายกว้างออก เช่น ตี๋ ที่เดิมหมายถึง น้องชาย แต่ไทยรับมาใช้หมายถึงเด็กผู้ชาย หรือคำว่า ฉำฉา ที่รับมาจากคำว่า ชำช้า เดิมหมายถึง ไม้สนชนิดหนึ่ง แต่ไทยใช้หมายถึงชื่อเรียกไม้เนื้ออ่อนที่ใช้ทำหีบบรรจุของมาจากประเทศหนาวโดยมากเป็นไม้จำพวกสน คำยืมที่ความหมายย้ายที่ เช่น คำว่า เกาเหลา ที่มาจาก เกาเล้า ในภาษาจีนคำนี้หมายถึง ตึกสูง แต่ไทยนำมาใช้หมายถึง แกงที่มีลักษณะอย่างแกงจืด

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว คำยืมภาษาจีนยังนำมาใช้ในลักษณะคำซ้อนในภาษาไทยด้วย เช่น เหม็น**โฉว่** แดง**เถือก** (เถือก หมายถึง สีแดง แดงเพลิง) อีกทั้งยังปรากฏเป็นคำแสลงในภาษาพูด เช่น วันนี้**เฮง**ชะมัดเลย (เฮง หมายถึง โชคดี) หรือเมื่อวาน**ซวย**ทั้งวัน (ซวย หมายถึง โชคร้าย) เป็นต้น

ประการที่สี่ คำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน เข้ามามีบทบาทในภาษาไทยมาช้านาน จนบางครั้งทำให้เข้าใจว่าคำยืมของภาษาเหล่านี้เป็นคำในภาษาไทยซึ่งเป็นการเข้าใจผิด การศึกษาเรื่องคำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน ทำให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องโดยทำให้ผู้ศึกษามีความรู้เกี่ยวกับลักษณะและการใช้คำยืมภาษาต่างๆ เหล่านี้มากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์หรือศึกษาว่าคำที่ไทยใช้อยู่นั้นเป็นคำยืมหรือไม่ เช่น คำว่า ระหัด ที่เป็นเครื่องมือวิดน้ำใช้ในการเกษตร แต่เดิมคิดว่าเป็นคำไทย แต่หลังจากศึกษาในหัวข้อนี้แล้วทำให้รู้ว่า คำว่าระหัด เป็นคำยืมมาจากภาษาชวา-มลายูหรือคำว่า เข่ง ที่เป็นภาชนะจักสานอยู่ในจำพวกตะกร้า ในตอนแรกผู้ศึกษาคิดว่าเป็นคำภาษาไทยเพราะเห็นมีใช้ในสังคมไทยมาตั้งแต่อดีต แต่จากการศึกษาก็ทำให้ทราบว่า เข่ง เป็นคำยืมภาษาจีน มาจากคำว่า เค็ง ที่หมายถึงภาชนะใส่สิ่งของ สานด้วยไม้ไผ่ นอกจากนี้คำศัพท์บางคำที่เรารู้ว่าเป็นคำยืม เช่น ห้าง (สถานที่จำหน่ายสินค้า) ซึ่งผู้ศึกษาเข้าใจว่าน่าจะเป็นคำยืมที่แปลมาจากภาษาอังกฤษ แต่หลังจากศึกษาเรื่องคำยืมภาษาจีนก็ทำให้ทราบว่า แท้ที่จริงแล้วคำว่า ห้าง เป็นคำยืมภาษาจีน มาจากคำว่า ฮั้ง ซึ่งมีความหมายเดียวกับคำว่าห้างนั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าการศึกษาเรื่องคำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน ทำให้ได้รับความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับคำยืมภาษาเหล่านี้

ประการที่ห้า เมื่อมีความรู้เกี่ยวกับคำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน แล้วจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาประวัติและความหมายของคำ ตลอดจนเป็นประโยชน์ในการศึกษาวรรณคดีด้วย โดยถ้าหากเราพบคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย แต่พอจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นคำที่ไทยยืมมาจากภาษาชวา-มลายู หรือจีน ก็ช่วยในการสืบค้นประวัติและความหมายของคำ ๆ นั้นให้เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้การมีความรู้เรื่องคำยืมภาษาชวา-มลายู และจีน จะทำให้ทราบที่มาและความหมายของคำยืมเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องชัดเจน เช่น คำว่า ล่อนจ้อน หากเรารู้ว่าคำนี้เป็นคำยืมภาษาชวา-มลายู ก็จะสืบทราบถึงที่มาและความหมายของคำนี้ว่ามาจากคำว่า ลันจัง แล้วก็จะทำให้ทราบความหมายว่าหมายถึง เปล่าเปลือย หรือคำว่า กุยเฮง หากเรารู้ว่าเป็นคำยืมภาษาจีนก็ช่วยในการสืบค้นความหมายให้รวดเร็วขึ้น โดยจะทำให้รู้ว่า กุยเฮง เป็นเสื้อชนิดหนึ่ง เป็นต้น

เมื่อรู้ประวัติและความหมายของคำแล้ว บางครั้งช่วยให้เข้าใจลักษณะทางเศรษฐกิจหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ของบางท้องถิ่นที่ใช้คำยืมในการตั้งชื่อ เช่น "ปัตตานี" ที่เป็นคำยืมภาษาชวา-มลายู หากเรารู้ความหมายของศัพท์คำนี้ว่าหมายถึง ชาวนา ชาวสวน ก็สามารถสันนิษฐานถึงประวัติและลักษณะทางเศรษฐกิจของจังหวัดปัตตานีได้ว่าจังหวัดนี้ชาวบ้านมีการประกอบอาชีพทำนา ทำสวน เป็นส่วนใหญ่ หรือคำว่า ภูเก็ต ที่หมายถึง ภูเขาในภาษาชวา-มลายู ซึ่งทำให้เรารู้ว่าจังหวัดภูเก็ตก็มีลักษณะที่เป็นภูเขาอยู่ด้วย เป็นต้น

สำหรับประโยชน์ในการศึกษาวรรณคดีนั้น ความรู้เรื่องคำยืมภาษาชวา-มลายู จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาวรรณคดีเรื่องอิเหนา เนื่องจากวรรณคดีเรื่องนี้มีการใช้คำศัพท์ภาษาชวา-มลายู อยู่มาก เช่น

"เมื่อนั้น *องค์**ประไหมสุหรี**ศรีใส*
ได้ฟังภิปรายค่อยคลายใจ *อรไททูลสนองพระวาจา"*
(อิเหนา พระราชนิพนธ์รัชกาลที่ ๒: ๒๙)

หากเรามีความรู้เรื่องคำยืมภาษาชวา-มลายู ก็จะรู้ว่า "ประไหมสุหรี" เป็นคำยืมและเมื่อไปสืบค้นความหมายก็จะรู้ว่าศัพท์คำนี้มาจาก permaisure ที่แปลว่า พระมเหสีที่มีศักดิ์ ต่ำกว่าพระสวามี การมีความรู้ดังกล่าวที่จะช่วยให้มีความเข้าใจวรรณคดีเรื่องอิเหนาได้เป็นอย่างดี